

Min første ræv og min anden?

af Erling Kristensen - "Jagtvennen", 8. årgang - 5. januar 1922

Til en begyndelse skal siges, at min fader er en fuldblods jæger, der har dyrket Diana med en til lidenskab grænsende kærlighed og gør det den dag i dag trods sine 61 år. Jeg er altså af ægte race, og allerede som dreng drev jeg den ædle sport ved min faders side.

Længe varede det ikke, inden jeg havde så godt som alle arter af Danmarks vildt på min skydeliste; men en art var der, som i begyndelsen trodsede alle mine bestræbelser, og det var Mikkell. Men det lykkedes mig til sidst at få "Hans Højhed" i tale.

Jeg var kommen i lære i en stationsby i Vendsyssel, i hvis nærhed der var en allerdejlige stor tørvemose, som på den tid var et yndet tilholdssted for mange forskellige slags vildt, ænder og bekkasiner, blishøns og viber osv. Selvfølgelig havde den rare "Mortell" også til hase dér, og en gang i mellem så man i det bløde dynd langs bækken, at sørøveren, Mester Odder, også var kendt på de kanter. Oppe i sandbrinken langs de dyrkede marker stod der endvidere hver morgen nyt at læse om Mikkells natlige færde; disse hieroglyffer interesserede mig til sidst så meget, at jeg bestemte at vilde skyde Mikkell på anstand.

Denne plan blev realiseret, efter at den røde herre en dag havde den frækhed at rejse lige ved mine tær og nok så nydelig luske bort mellem tuerne, uden at det var mig muligt at få skud til ham.

Jeg udvandrede altså en klar måneaften sidst i november, udrustet med min gamle, trofaste sekstener og en stor sæk til at sidde på.

Det sidste jeg hørte, inden døren lukkede sig efter mig, var lærekammeraternes spodske latter over den idiot, der hellere ville sidde ude en halv nat i klingende frost og vente på en pjalt ræv, som selvfølgelig ikke kom, end sidde lunt inden døre og deltage i deres løjer; men jeg lukkede døren for dem og ørene for spotten, og med den hellige ild brændende i sjælen satte jeg en halv time efter mine fødder i min kære moses bløde bund.

Min plan var lagt i forvejen, og snart indtog jeg min plads med mosen i vinden og spændte hanen, siddende sådan, at jeg kunne knalde Mikkell på pelsen, når han passerede en forhøjning i terrænet og ville stå som en tydelig silhuet mod natluften.

Men en novemberrat med tindrende stjerner og bidende frost kræver en god påklædning, og min var temmelig tynd, og som tiden gik og tålmodigheden begyndte at svinde, svandt også spændingen og den indre varme, og snart frøs jeg, så jeg knapt kunne holde på bøssen. Jeg var lige ved at give fortabt, men da lød kammeraternes latter for mine øren, og med tænderne klaprende i munden svor jeg ved den grinende måne og de tindrende stjerner, at jeg ikke gik hjem, før Mikkell lå død i min sæk.

Men blive siddende, hvor jeg sad, var ikke til at udholde, da jeg ikke havde den ringeste dækning for vinden, og jeg kravlede da med bøssen i hånden og sækken slæbende efter mig, til jeg lidt længere tilbage fandt et sandhul, hvor jeg kunne sidde med kun hovedet ovenfor, og straks følte jeg mig bedre tilpas med stillingen.

Jeg ville benytte pusterummet til at pudse næse, hvilket jævnligt skal til ved slige lejligheder; men næppe havde jeg nærmet lommestørklædet til min forfrosne næse, før jeg io største forundring tabte det og greb bøssen, for der kom Mikkell i strakt galop, men ikke op over bakken, som jeg havde tænkt mig, men bag om stillingen, og straks stod det mig klart, at fik han først vind af mig, kunne jeg skyde en hvid pind efter ham. Men i samme øjeblik, han mærkede mig, trykkede jeg løs, og Mikkell forsvandt i røgen.

Aldrig har jeg følt blodet med sådan en fart gennemrisle mit legeme, som da jeg stod ved den døde Mikkell, der lå dér så blødt med bene udstrakt i den rimpudrede, frostfunklende lyng. Og nu kan det nok være, det gik hjemad til kammeraterne med den varme ræv i sækken, og hele vejen lød det i mine øren: Du har skudt en ræv, du har virkelig skudt en ræv. Og jeg stak jævnlig hånden bag på for at føle, om den nu virkelig også var der.

Men hele ugen efter blev der kun tænkt på og talt om ræve, og kammeraterne var alle rævejægere om en hals; men da ugen var gået, var jagtlysten frosset i stykker, og jeg var atter ene på mine ekspeditioner, hvilket i virkeligheden også passede mig bedst.

Se, det var historien om min første heldige rævejagt, og nu kommer min anden.

Det er jo forståeligt, at jeg efter dette ræveheld fik blod på tanden, og det styrkede min iver, at jeg opdagede, at en ræv så godt som hver morgen kom fra før omtalte mose og gik ned i et lille engdrag nærmere ved byen, og sædvanligvis kom han samme vej og på samme tid, nemlig lige i dagbrækningen.

Da sporene havde fortalt mig dette, var min plan færdig med det samme, og en tidlig morgen listede ud fra de sovende kammerater på strømpfødler og med bøssen på nakken og støvlerne i hånden. Uden for var det så mørkt som i graven, og jeg begyndte så småt at fortryde, at jeg ikke var blevet under dynen; men jeg lugtede ræveblod, og da det begyndte at gry, sad jeg posteret bag en visse nældebusk ved kanten af en lille bæk, der morgenglad nynnede og lo på sin vej ud mod Jammerbugtens forræderiske revler.

Stille var der omkring mig som i en kirke, og andægtig så jeg til, mens den stille kamp udkæmpedes mellem gryet og den stille, mulmtunge nat; men dagen var vis på sin sejr og bredte allerede dæmningens blege skær over egnen. En bekkasin, der endnu ikke havde sagt farvel til Danmarks hængedynd, kom og slog sig ned ved kanten af bækken, og i den morgenskære stilhed hørte jeg ganske tydeligt dens varsomme puslen omkring, mens den tog sig et morgenfoder.

Da fik jeg øje på Mikkel ræv, der ganske langsomt kom spadserende ned over en græsmark; en gang i mellem standsede han, undersøgte et musehul, vandrede så eftertænksomt videre lige mod busken, hvor jeg sad. Jeg tog krampagtig om bøssen, og mit unge hjerte dundrede voldsomt løs helt oppe i halsen. Åh, ville Mikkel bare holde kursen og ikke slå ud til siden; men det var lige det, han gjorde, og det tilmed så langt ud, at det ville blive et tvivlsomt skud; men det skulle prøves, for han vendte siden til. Jeg tog fast og omhyggeligt sigte og skulle lige til at klemme løs, da jeg knap 40 alen til siden for mig så et dyr forsvinde ind i en busk, og som et lyn var bøssen rettet mod stedet, for den ræv var nærmere end den første, og da han kom til syne, trykkede jeg løs, og jeg så han faldt i knaldet. Som en afsindig sprang jeg op fra mit skjul omtrent a tempo med den forskrækkede bekkasin, der med hæse skrig og forvirrede sving fo'r bort gennem luften.

Men hvem kan tænke sig mine følelser, da jeg stod ved mit offer og så, at det ikke var en ræv, men en stor schæferhund med mundkurv på, der lå dér i det dugvåde græs og stredes med døden. Så snart den sidste livsgnist var udslukt, dækkede jeg skyndsomst kadaveret til med lidt græs, og jeg luskede hjem, gal i hovedet og flov som en pisket hund. Hjem kom jeg og i seng uden at vække kammeraterne, og da Mester kom og kaldte, sov jeg den nydeligste rævesøvn med dynen langt op over næsen. Hele dagen gik jeg i den dødeligste angst for, at nogen skulle finde hunden, men det skete heldigvis ikke, og da mørket atter sænkede sig over jorden, listede jeg stille som en forbryder med spaden i hånden ud i natten. Det kneb med at finde hunden i mørket, men endelig stødte jeg mod den med foden, og så begyndte gravningen. Og medens stormen sang koral gennem rummet, gav jeg schæferen tilbage til jordens klamme favn, og smukt blev hans sidste hvilested dækket med en stor firkantet græstørv.

Det var min første og min anden anstandsagt på ræv, og mange sælsomme sange har stormen siden sunget over den ensomme grav. Sidst, jeg så derud, havde kulturens klamme hånd nået stedet. I stedet for den vilde flora var jorden dækket af snorlige rader af store runde hvidkålshoveder, og i stedet for den muntre, syngende bæk lå det et steds langt nede i jorden en grå, slimet kloakledning.